Napsal uživatel Michal Pravec
Sobota, 01 Červenec 2000 01:00

Chtěl bych napsat pár postřehů a dojmů z letošní Zahrady. Bude to pohled z pozice muzikanta kříženého s posluchačem. Nejsem ani žádný velký muzikant ani dobrý kritik, takže předem říkám, nebudu nic odsuzovat a zatracovat. Jinak řečeno - pohled to bude subjektivní a nikomu nevnucovaný.

Atmosféra Zahrady je bezesporu neopakovatelná. Psát o tom by bylo nosit dříví do lesa. Skvělí diváci, hezké prostředí, příjemní pořadatelé spoluvytváří festival, který se nepodobá ničemu, snad jen legendárním Portám z konce 80. let. Také jsem je zažil a vím, o čem mluvím. Jsem na Zahradě potřetí a věřte tomu, užil jsem si ji pořádně až letos. Poprvé jsem se "rozkoukával" a hlavně soutěžil, což bylo spojeno se stresovým vypětím. Podruhé jsem se chtěl stresu zbavit, nikam za muzikou nechodit, ale zase jsem byl rozmrzelý, že nehrajeme tolik jako minule, a zase to nebylo ono. Letos jsem pochopil, možná je to tím stářím, že Zahrada nabízí prostor a možnost a je taková, jakou si ji každý chce udělat. Zdá se vám, že hrajete málo ? Tak vezměte nástroje a běžte mezi lidi. Jsou hladoví po muzice a je jim srdečně jedno, že nestojíte za mikrofony. Naopak to ocení a vaše cena jako kapely v jejich očích vzroste daleko víc. Tohle nám mezi řádky potvrdil i Jupp a byl rád, že tahle chuť a myšlenka ještě u muzikantů nezapadla do hlubin.

Nevím jak pro ostatní kapely, ale pro nás jsou ty poslouchající davy na Zahradě drogou, a kdyby nám hlasivky a ruce sloužily, tak hrajeme do umření. Proto se také s námi hlasivky v sobotu rozloučily a odjely předčasně domů. My jsme s Načasem hráli asi 5 koncertů mimo pódia a pokaždé se kolem nás sešlo 50 až 80 lidí. Ruku na srdce. Kolikrát má kapela tolik diváků na svých klubových koncertech ? Možná mně ale budou někteří muzikanti oponovat, že jejich tvorba není uzpůsobená k takovému hraní - elektrika je limituje. S tím já ale nesouhlasím a vyvracím to jinými esy jako jsou rockové kapely a rockoví hudebníci (Kiss, Eric Clapton, Tichá dohoda, Olympic), kteří naopak svými unplugged koncerty utržili velkou slávu. Spíš si myslím, že problém je někde jinde. Kapelám se nechce. "...to je trapné a podbízející se...." , ale okopírovat hitovou píseň od nějaké slavnější kapely nebo úspěšnou aranži a styl, to už nikomu trapné nepřijde. Další důvod vidím v písních. Nebylo mnoho soutěžních kapel, od kterých bych chtěl si poslechnout písně ještě jednou. Magison, brněnský Netřesk, Svítání nebo Cymbelín bych si klidně opět poslechnul rád. U těch ostatních mně trochu chyběly melodické nápady. Texty, i když mám na ně spadeno (v tom dobrém slova smyslu), jsem nebyl schopen sledovat. Teď si vzpomínám , že minulý rok hráli bez drátů i letos ocenění Krajíček a Král a bylo to poslouchání velmi příjemné.

Zahrada byla skutečně skvělá, ale jen proto, že jsem byl ochoten změnit k ní přístup. Z opozičního postoje "tak mě bavte a já jsem někdo" na postoj vstřícnější "jsem tu kvůli muzice, kterou miluji a chci lidi a sebe bavit". Snažil jsem se vám přiblížit Zahradu mýma očima.

Doufám, že se mi to alespoň z části povedlo.

PS: Když už jsem to o těch písních nakousnul, tak ještě malé kousnutí udělám. Ty slavné kapely a interpreti, co zde hráli - jsou slavné pro jednotlivé písně. A to takové, které se dají zazpívat s jednou kytarou. Ta melodie u každého hitu je vždy silná a slova nápaditá. Tak nějak mně na letošní Zahradě došlo, že folková hudba je o písničkách pro lidi, které si dovedou zazpívat. A tak končím tenhle pamflet citací písně od skupiny Hop trop.

"...až jednou nebudete ne světě, lidi ať tu po vás maj, třeba jabka nebo písničku, co si rádi zazpívat."

Mějte slunce v duši a ve folku uši a čtěte Folktime